

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3To/5/2020
Identifikačné číslo spisu: 9519100067
Dátum vydania rozhodnutia: 13.05.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:9519100067.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Ivetty Macejkovej, PhD., LL. M. v trestnej veci obžalovaných T. D. C. a spol., pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 k § 144 ods. 1 Trestného zákona a iné, na verejnom zasadnutí konanom 13. mája 2020 v Bratislave, o odvolaní obžalovaného T. D. C. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-4T/9/2019 z 8. novembra 2019, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného T. D. C. s a z a m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-4T/9/2019 (ďalej aj len „Špecializovaný trestný súd“) z 8. novembra 2019 boli v bode 1/ výrokovej časti obžalovaní T. D. C. a E. C. uznaní za vinných zo spáchania obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona, obžalovaný E. C. formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. c) Trestného zákona (pomocník), v súbehu so zločinom nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a prečinom nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 Trestného zákona, obžalovaný E. C. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona.

V bode 2/ výrokovej časti rozsudku bol obžalovaný T. D. C. uznaný za vinného zo spáchania zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b) Trestného zákona formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. b) Trestného zákona (návodca), a to na skutkovom základe, že

1.) T. D. C. od presne nezistenej doby, najmenej od mesiaca február roku 2018 na rôznych miestach Slovenska predovšetkým v meste Poprad pripravoval usmrtenie E. E. nar. XX.XX.XXXX, s ktorým bol T. D. C. spoločník v spoločnosti D. J. s.r.o. so sídlom R. XXXX/X, H., pričom tento skutok chcel spáchať dlhou strelnou zbraňou, kde motívom tohto skutku boli finančné a osobné nezhody vyplývajúce zo spoločného podnikania, za týmto účelom T. D. C. pravdepodobne v mesiaci február alebo marec 2018 na diaľničnom odpočívadle C. oslovil E. C. s požiadavkou o zabezpečenie dlhej automatickej

strelnej zbrane so zásobníkmi a nábojmi, ktorá mala byť použitá na spáchanie uvedeného skutku, o čom E. C. vedel od T. D. C. a následne E. C. s touto požiadavkou oslovil E. Q., nar. XX.XX.XXXX (ktorého trestná vec je predmetom samostatného konania a o jeho vine doposiaľ právoplatne rozhodnuté nebolo), ktorý prostredníctvom nebohého D.I. zabezpečil útočnú pušku československej výroby R. s odstráneným výrobným číslom, s dvoma zásobníkmi a 36 ks nábojmi, ktorú E. Q. dňa 21.03.2018 v čase medzi 03:08 h až 03:13 h v blízkosti letiska Žilina odovzdal E. C., ktorý ju následne v presne nezistenom čase do 12:38 h dňa 21.03.2018 v garáži súpisné číslo XXXX v S. na ulici B. F. R. za sumu 1.000 Eur odovzdal T. D. C., ktorý ju prechovával na rôznych miestach do 19.09.2018, kedy bola táto zbraň zaistená pri domovej prehliadke u T. D. C. v ubytovacom zariadení s označením B.L. W. - J. J. T., C. B. XXXX/XX, T., pričom nájdená útočná puška československej výroby vzor 58 V, kal. 7,62x39 s odstráneným výrobným číslom je v zmysle ustanovení Zákona č. 190/2003 Z. z. o zbraniach a strelive z technického hľadiska posudzovaná podľa § 4 ods. 2 písm. b), písm. c), písm. g), písm. i) ako zbraň kategórie A, t. j. zakázaná zbraň a 36 ks nábojov sú v zmysle § 2 ods. 1 písm. b) Zákona č. 190/2003 Z. z. o zbraniach a strelive strelivom a ich nadobúdanie a držanie podlieha ustanoveniu § 12 ods. 1 tohto zákona,

2.) dňa 19.09.2018 v čase o 07:51 h počas vykonávania domovej prehliadky v byte č. XX, na X. poschodí v H., na ulici R. XXXX/X, ktorá bola vykonávaná v trestnej veci vedenej na expozitúre Východ, národnej protizločineckej jednotky, národnej kriminálnej agentúry, Prezídia Policajného zboru pod ČVS:PPZ-636/NKA-PZ-VY-2018, kontaktoval T. D. C. prostredníctvom internetovej aplikácie iMessage O. D. (ktorý bol za tento skutok právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Bratislava 2 zo dňa 04.06.2019 č.k. 3T/45/2019-373), ktorého požiadal, aby z izby č. XXX v ubytovacom zariadení s označením B.L. W. - J. J. T., C. B. XXXX/XX, T., zobral z postele kufor, v ktorom sa nachádzal samopal a z trezoru vybral 2 ks zásobníkov do samopalu zabalené v uteráku a odniesol ich z izby preč a to z dôvodu, že Bc. D. C. bol oboznámený s tým, že v izbe č. XXX, na C. B. XXXX/XX, v T. bude vykonaná domová prehliadka, pri ktorej má právo zúčastniť sa, následne O. D. v úmysle zmať zaistenie zbrane políciou sa v čase okolo 08:30 h dňa 19.09.2018 dostavil do izby č. XXX na C. B. XXXX/XX, v T. odkiaľ sa na základe inštrukcií T. D. C. odniesol kufor, v ktorom sa nachádzal samopal s dvoma zásobníkmi, kde ho pri vychádzaní z izby zastavil príslušník polície, vykonaním domovej prehliadky v izbe č. XXX v ubytovacom zariadení s označením B.L. W. - J. J. T., C. B. XXXX/XX, T. bolo zistené, že v kufri sa nachádza útočná puška československej výroby vzor XX V, kal. X,XXxXX s odstráneným výrobným číslom, spolu s dvoma zásobníkmi, ktorá je v zmysle ustanovení Zákona č. 190/2003 Z.z. o zbraniach a strelive z technického hľadiska posudzovaná podľa § 4 ods. 2 písm. b), písm. c), písm. g), písm. i) ako zbraň kategórie A, t. j. zakázaná zbraň, a 36 ks nábojov, ktoré sú v zmysle § 2 ods. 1 písm. b) Zákona č. 190/2003 Z. z. o zbraniach a strelive strelivom a ich nadobúdanie a držanie podlieha ustanoveniu § 12 ods. 1 tohto zákona.

Za to Špecializovaný trestný súd uložil obžalovanému T. D. C. podľa § 144 ods. 1, s použitím § 36 písm. j), § 37 písm. h) a s poukazom na § 38 ods. 2, § 41 ods. 2, § 39 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere jedenásť rokov; podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona obžalovaného T. D. C. zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Okrem toho Špecializovaný trestný súd uložil obžalovanému T. D. C. trest prepadnutia vecí a to mobilného telefónu značky Iphone X, čiernej farby so SIM kartou mobilného operátora XKA č. XXXXXXXXXXXXXXX, nabíjačky k telefónu a útočnej pušky vzor XX V, kal. X,XXxXX s odstráneným výrobným číslom spolu s dvoma zásobníkmi - všetko v úschove na Okresnom riaditeľstve PZ, oddelenie dokladov Bratislava 1 s tým, že podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutých vecí stáva štát.

Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému T. D. C. uložil ochranný dohľad na dva roky.

Obžalovanému E. C. uložil podľa § 144 ods. 1, s poukazom na § 37 písm. h), písm. m), s použitím § 38

ods. 2, ods. 7, § 41 ods. 1, § 42 ods. 1, § 39 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere dvanásť rokov; podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona obžalovaného E. C. zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Zároveň Špecializovaný trestný súd postupom podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste odňatia slobody vo výmere osem mesiacov so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia z právoplatného trestného rozkazu Okresného súdu Ružomberok zo 4. mája 2018, č. k. 1T/33/2018-95 doručeného obžalovanému 16. mája 2018, uloženého pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. c) Trestného zákona (objednávateľ), zrušil aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému E. C. uložil ochranný dohľad na tri roky.

Na podklade odvolania obžalovaného E. C., Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 26. februára 2020, sp. zn. 3To 12/2019 rozhodol postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2) Trestného poriadku tak, že prvostupňový rozsudok zrušil vo výroku o vine v bode 1) rozsudku a vo výroku o treste, vo vzťahu k obžalovanému E. C..

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku následne sám obžalovaného E. C. uznal za vinného na nezmenenom skutkovom základe v bode 1/ rozsudku z

- obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona,
- zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. a) Trestného zákona,
- prečinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 Trestného zákona.

Za to mu uložil podľa § 144 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 7 Trestného zákona a § 41 ods. 1, § 42 ods. 1, § 39 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona obžalovaného E. C. zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona z právoplatného trestného rozkazu Okresného súdu Ružomberok zo 4. mája 2018, č. k. 1T/33/2018-95 doručeného obžalovanému dňa 16. mája 2018 zrušil výrok o treste odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov, so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, uloženého pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. c) Trestného zákona (objednávateľ), zároveň zrušil aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Rozsudok vo vzťahu k obžalovanému E. C. tak nadobudol právoplatnosť 26. februára 2020.

Uznesením najvyššieho súdu z 26. februára 2020 bol obžalovaný T. D. C. vylúčený zo spoločného konania a jeho trestná vec je vedená na odvolacom súde pod sp. zn. 3To/5/2020, preto v ďalšej časti rozhodnutia sa odvolací súd bude zaoberať len odvolaním obžalovaného T. D. C..

Špecializovaný trestný súd svoje rozhodnutie vo vzťahu k obžalovanému T. D. C. odôvodnil tým, že jeho vinu zo spáchania zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, z prečinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 Trestného zákona a zo zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b)

Trestného zákona vo forme účasti podľa § 21 ods. 1 písm. b) Trestného zákona (návodca) mal za preukázanú jeho vyhlásením o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku na hlavnom pojednávaní dňa 11. júna 2019 (zv. 3 č. l. 855-856), ktoré podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal a podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný priznal spáchanie skutkov obžaloby nevykoná. Priznanie obžalovaného sa týkalo skutku uvedeného v bode 2/ obžaloby a skutku v bode 1/ obžaloby, ktorý Špecializovaný trestný súd pred vyhlásením obžalovaného upravil tak, že vypustil z neho konanie spočívajúce v príprave úkladnej vraždy.

Čo sa potom skutku uvedeného pod bodom 1/ obžaloby týka, za nosný usvedčujúci dôkaz považoval Špecializovaný trestný súd výpoveď svedka E. Q.. Ten pred súdom v podstate zhodne s výpoveďou z prípravného konania k motívu činu vypovedal, že strelná zbraň mala byť použitá na likvidáciu spoločníka bratranca už právoplatne odsúdeného E. C., ktorý podniká v Poprade a so spoločníkom má nejaké problémy vo firme, ktoré sa týkajú úniku financií zo spoločnosti, ktorej je konateľom. Tento motív ozrejmil svedkovi už odsúdený E. C. vtedy, keď od neho požadoval zabezpečenie automatickej alebo poloautomatickej strelnej zbrane. Špecializovaný trestný súd konštatoval, že dokazovaním bolo preukázané, že obžalovaní T. D. C. a E. C. sú bratrancami a tiež to, že obžalovaný T. D. C. je konateľom spoločnosti D. J., s. r. o. so sídlom v H. a jeho spoločníkom je E. E., s ktorým mali skutočne vo firme problémy s únikom finančných prostriedkov. To vyplýva aj z výpovede samotného obžalovaného T. D. C.. Odsúdený E. C. poprel, že by E. Q. oznámil takýto motív zabezpečenia zbrane. Podľa neho ho iba požiadal, aby mu zabezpečil automatickú alebo aspoň poloautomatickú strelnú zbraň. Dokazovaním mal súd tiež za preukázané, že obžalovaný T. D. C. a E. Q. sa nepoznajú a nikdy sa nestretli. Z uvedeného potom pre súd logicky vyplynul záver, že E. Q. sa účel použitia zbrane musel dozvedieť iba od E. C. a ten zase od obžalovaného T. D. C.. Vierohodnosť výpovede svedka E. Q. dokrešľuje aj jeho opakované vyjadrenie, že k odovzdaniu zbrane odsúdenému E. C. došlo na príjazdovej ceste k žilinskému letisku, pretože to korešponduje s GPS údajmi vozidla R. Q. EVČ: Q., ktoré mal v tom čase E. Q. zapožičané z požičovne S. Z. Q. B. J., s. r. o. Q. v období od 8. marca 2018 do 10. apríla 2018. Z údajov vyplýva, že k odovzdaniu zbrane s najväčšou pravdepodobnosťou došlo dňa 21. marca 2018 v čase okolo 03.00 h (zv. 1 č. l. 403-436). Sám svedok E. Q. na konkrétnu otázku prokurátora uviedol, že s najväčšou pravdepodobnosťou vtedy jazdil na vozidle R., ktoré mal požičané z požičovne z Q., hoci používal aj predtým požičané vozidlo R.. Preto Špecializovaný trestný súd neuveril obhajobe obžalovaného T. D. C., že predmetnú strelnú zbraň si zadovážil len preto, aby ju mohol predat' so ziskom na čiernom trhu. Podľa jeho vyjadrenia mal kupca na základe ponuky, ktorú dal cez aplikáciu Dark web. Malo ísť o Poliaka, za ktorým aj vycestoval a keď na neho čakal za hranicami na poľskej strane, ten neprišiel. Kontrolovala ho poľská hliadka. V tejto súvislosti Špecializovaný trestný súd zvýraznil, že takáto obhajoba obžalovaného sa nedala preveriť, keďže obžalovaný T. D. C. odmietol v prípravnom konaní vykonať vyšetrovací pokus za účelom získania komunikácie na Dark webe. Ani na hlavnom pojednávaní sa k tomuto postupu nevyjadril, keď po skončení stručnej výpovede odmietol ďalej vypovedať a odpovedať na akékoľvek otázky. Ani zo záznamov polície Slovenskej republiky či polície Poľskej republiky nevyplýva, že by čakal na Poliaka ako uvádzal (zv. 2 č. l. 656-658). Nepotvrdila sa ani obhajoba obžalovaného T. D. C., že po neúspešnom predaji zbrane Poliakovi chcel túto predat' v Bratislave. Preto neuveril ani obhajobe obžalovaného T. D. C. založenej na tvrdení, že si predmetnú zbraň zabezpečil za účelom jej predaja so ziskom. Javí sa potom nelogickým takéto tvrdenie po zistení ceny zbrane za sumu 1000,00 Eur, čo je zrejmé z výpovede svedka E. Q.. Riskantný prevoz nelegálne držanej automatickej strelnej zbrane z Bratislavy, kde bola nájdená v prechodnom bydlisku obžalovaného T. D. C., naprieč celej Slovenskej republiky smerom na sever, navyše s prechodom cez štátne hranice do Poľskej republiky, následné čakanie na kupca s vidinou len malého zlomku z nákupnej ceny zbrane ako zisku, považoval súd za naozaj nelogické. Naopak povedané, so ziskom by bolo možné predat' zásielku takýchto zbraní v počte napr. 100 ks a viac.

Špecializovaný trestný súd neuveril ani obhajobe obžalovaného v tom, že na prípadné usmrtenie poškodeného si obžalovaný T. D. C. nemusel zabezpečovať nelegálnu strelnú zbraň, keďže bol držiteľom legálnej zbrane zn. V s 12 ks nábojov (nájdené počas domovej prehliadky v prechodnom bydlisku T. C. v mobilnom trezore). Znovu sa javí ako nelogické prípadné usmrtenie človeka s legálne držanou zbraňou, nakoľko je ľahko a rýchlo odhaliteľné. Legálne držaná zbraň je totiž, zvlášť u

pracovníkov súkromných bezpečnostných služieb akým bol aj obžalovaný T. D. C., určená na zabránenie prípadným útokom, teda na obranu a nie na útok samý. Práve na účely usmrtení nepohodlných poškodených si páchatelia zabezpečovali neevidované nelegálne strelné zbrane, čo je zrejmé z predchádzajúcej súdnej praxe. Dokazovaním bolo tiež preukázané, že obžalovaný T. D. C. bol jedným zo spoluvlastníkov spoločnosti D. J., s.r.o. H., zároveň bol aj konateľom a druhým spoluvlastníkom bol poškodený E. E.. V súvislosti s problémami finančných prostriedkov v spoločnosti poškodený uviedol, že do účtovníctva sa dostal až po zistení, že obžalovaný T. D. C. obchoduje s drogami. V účtovníctve zistil, že obžalovaný vyberal peniaze z firemného účtu a tiež, že mu ako mzdu vyplácal nižšiu sumu než na ktorú mal nárok. Obžalovaný nakupoval drogy v Čechách a v Poľsku, na čo používal firemnú platobnú kartu. To potvrdila aj účtovníčka W. V.. Práve z vyjadrenia poškodeného je zrejmé vyjadrenie obžalovaného T. D. C., že nemá problém na poškodeného vyťahovať zbraň, čo bolo po tom, ako mu tento oznámil, že odíde z firmy. Po zistení, že obžalovaný T. D. C. v čase jeho služieb na stavenisku v J. J. predával drogy, sa snažil tento konflikt urovnať s developerom E. P. tak, aby s nimi ako strážnou službou neukončil zmluvu, lebo to bola v tom čase ich jediná práca, čím by stratili zdroj príjmov. Tieto skutočnosti mal Špecializovaný trestný súd za preukázané aj výpoveďami D. T. a E. D.. Oni vedeli aj to, že obžalovaný je užívateľom marihuany. Potvrdili tiež, že ich poškodený varoval pred obžalovaným T. D. C., ktorý sa vyjadril, že im podpáli autá, keď mu nevyplatia dlhované peniaze. Navyše obaja svedkovia tiež dokazovali, že obžalovaný T. D. C. sa mal v minulosti vyjadrovať na adresu osoby, ktorá pre firmu menovaným nezaplatila za vykonanie prác v Českej republike, že pôjde za bratrancom do Ružomberka a tú osobu zabije, že je mu to jedno. Iniciatívu obžalovaného T. D. C., že súhlasí s odchodom zo spoločnej firmy a prevodom svojho obchodného podielu, vyhodnotil Špecializovaný trestný súd ako zámienku, lebo už po podpisoch obchodných listín Ing. A. D., E. E. bolo už len na obžalovanom, aby sa prevod právoplatne aj reálne dokončil. Za zámienku to považoval ostatne aj preto, lebo po oznámení poškodeným, že z firmy musí odísť, bolo jeho správanie úplne opačné - oznámil poškodenému, že by na neho vyťahoval aj zbraň, pochytili sa s poškodeným v kancelárii účtovníčky, keď mu tento vytykal užívanie drog. Tomuto konfliktu predchádzalo, že poškodeného a účtovníčku W. V. obvinil, že ho v súvislosti s finančnými prostriedkami podviedli. Rovnako skonštatoval, že podanie obžalovaného T. D. C. bolo uznesením povereného príslušníka OO PZ v Poprade z 30.07.2018 ČVS:ORP-322/PP-PP-2018 podľa § 228 ods. 1 Trestného poriadku prerušené, pretože sa nepodarilo zistiť skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie voči určitej osobe. K obhajobnému argumentu obžalovaného T. D. C., že zbraň bola nehybne 6 mesiacov uložená na mieste, kde bola nájdená, a to v izbe č. XXX v K. W. pod označením B.L. W. - J. J. T., C. B. XXXX/XX, T. a poškodený E. E. il a podnikal v Poprade uviedol, že pri príprave úkladnej vraždy vzdialenosť a rozdielnosť miest, kde sa nachádzala zbraň a poškodený nie sú rozhodujúce s poukazom aj na to, čo tvrdil obžalovaný, že nemal problém s nelegálnou zbraňou vycestovať z Bratislavy do Poľska za účelom jej predaja.

V súvislosti so skutočnosťou, že zbraň sa nachádzala na mieste po dobu 6 mesiacov Špecializovaný trestný súd poznamenal, že ani tento časový údaj nie je pre zánik inštitútu prípravy na obzvlášť závažný zločin určujúci. Podľa § 13 ods. 3 písm. a) Trestného zákona totiž trestnosť prípravy na zločin zaniká, ak páchatel upustil od ďalšieho konania smerujúceho k spáchaniu zločinu a odstránil nebezpečenstvo, ktoré vzniklo záujmu chráneného týmto zákonom z podniknutej prípravy. Podľa § 13 ods. 3 písm. b) prvá veta Trestného zákona trestnosť prípravy na zločin zaniká, ak páchatel dobrovoľne urobil o príprave na zločin oznámenie orgánu činnému v trestnom konaní alebo policajnému zboru v čase, keď nebezpečenstvo, ktoré vzniklo záujmu chráneného týmto zákonom z podniknutej prípravy, sa mohlo ešte odstrániť. V konkrétnej trestnej veci z konania obžalovaného T. D. C. nevyplývala žiadna z alternatív, ktorej následkom by bol zánik prípravy úkladnej vraždy poškodeného. I keby súd pripustil možnosť, že obžalovaný T. D. C. tým, že po dobu avizovaných 6 mesiacov nedokonal vraždu poškodeného, ktorú pripravoval a tým podľa § 13 ods. 3 písm. a) Trestného zákona upustil od ďalšieho konania smerujúceho k spáchaniu obzvlášť závažného zločinu, ale určite neodstránil nebezpečenstvo, ktoré vzniklo záujmu chráneného týmto zákonom z podniknutej prípravy, čím má súd na mysli odstránenie strelné zbrane, ktorú mal obžalovaný T. D. C. neustále vo svojej držbe. Z dokazovania jednoznačne vyplynulo, že obžalovaný T. D. C. neurobil nič, čo by smerovalo k odstráneniu nebezpečenstva. Niet pochyb o tom, že v zmysle § 13 ods. 3 písm. a) Trestného zákona na zánik trestnosti prípravy sa vyžaduje splnenie oboch podmienok súčasne, a síce upustenie od ďalšieho konania a zároveň odstránenie

nebezpečenstva. Je to tak preto, lebo podľa gramatického výkladu je spojka „a“ spojkou kumulatívnou nie alternatívnou. Znamená to, že i napriek tomu, že podľa vyjadrenia obžalovaného strelná zbraň spočívala 6 mesiacov na mieste, kde bola nakoniec nájdená, k zániku trestnosti prípravy na obzvlášť závažný zločin podľa vyššie uvedeného ustanovenia nedošlo.

Podľa Špecializovaného trestného súdu boli motívom obžalovaného T. D. C. na usmrtenie poškodeného E. E. finančné a osobné nezhody vyplývajúce zo spoločného podnikania. Tie videl Špecializovaný trestný súd v problémoch s financiami, síce ich postupné riešenie avšak so slovnými vyhrázkami obžalovaného voči poškodenému, nadväzujúce trestné stíhanie na OO PZ Poprad na základe podnetu obžalovaného, dlhotrvajúce riešenie prevodu spoluvlastníckeho podielu, a tiež v osobnom vzdore obžalovaného po zistení, že musí z firmy kvôli drogám odísť. V uvedených súvislostiach rovnako vzal Špecializovaný trestný súd do úvahy aj konanie obžalovaného T. D. C. v minulosti, ktoré bolo hoci len v úrovni slovných vyjadrení, prednesenými pred svedkami D. T. a E. D., že pôjde za svojim bratrancom z Ružomberka a potom v Českej republike zastrelí človeka, čo im nevyplatil peniaze, ako aj neskoršie vyhlásenia tohto obžalovaného pred poškodeným, ktorému takmer z rovnakého dôvodu spomínal, že uvedeným svedkom podpáli autá, pretože mu nevracajú peniaze, pričom aj tu spomínal svojho bratranca z Ružomberka, ktorý by bol schopný niečo také urobiť. Uvedené vyhlásenia obžalovaného T. D. C. vyznievajú v komplexe tak, že už v minulosti uvažoval o násilnom spôsobe riešenia problémov týkajúcich sa jeho financií. Naostatok k obžalovanému T. D. C. dodal, že ani spôsob jeho obhajoby v prípravnom konaní a pred súdom nenasvedčoval bezúhonnosti. Hoci obžalovaný má právo vyjadrovať sa akokoľvek ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu, teda môže aj klamať, v tejto súvislosti je súd názoru, že by malo byť v prvom rade v jeho záujme snažiť sa zbaviť obvinenia z prípravy úkladnej vraždy, napr. tým, že by ochotne vyšetrovateľovi predostrel komunikáciu súvisiacu s prípadným predajom útočnej pušky Poliakovi na Dark webe, o ktorú bol požiadaný, alebo pred súdom odpovedať na otázky a nie podať len skutočne stručnú výpoveď s dodatkom, že už ďalej vypovedať nebude a nebude odpovedať na žiadne otázky. Takouto obhajobou sa podľa Špecializovaného trestného súdu nevinný páchatel nebráni.

Po takomto vyhodnotení dôkazov jednotlivo i v ich súhrne vo vzťahu k obidvom skutkom potom vzal Špecializovaný trestný súd za dokázané, že obžalovaný T. D. C. sa dopustil trestnej činnosti, za ktorú bol stíhaný, v konkrétnom rozsahu a takou mierou zavinenia, ako je to podrobne rozšpecifikované v predchádzajúcich častiach tohto rozsudku. Jeho trestná činnosť mu bola čiastočne preukázaná vyhlásením o vine, a príprava úkladnej vraždy mu bola preukázaná najmä výpoveďami svedkov E. Q., E. E., W. V., čiastočne aj výpoveďami ďalších svedkov D. T. a E. D., Ing. A. D. a L. E., ako aj listinnými dôkazmi zažurnalizovanými v trestnom spise.

Po vyhlásení tohto rozsudku podal proti nemu obžalovaný T. D. C. odvolanie a to v rozsahu vo výroku o vine a treste za skutok uvedený v bode 1/ výrokovvej časti rozsudku Špecializovaného trestného súdu. Obžalovaný T. D. C. podané odvolanie odôvodnil dodatočne prostredníctvom obhajcu, pričom uviedol, že po vznesení obvinenia z vyššie uvedených trestných činov vypovedal niekoľkokrát na polícii ako aj pred sudcom pre prípravné konanie v čase, keď sa rozhodovalo o návrhu prokurátora na jeho vzatie do väzby. Od začiatku sa bránil rovnako a spontánne opísal celý priebeh skutkového deja a na svoju obranu uviedol zhodné skutočnosti ako tie, ktoré uviedol v konaní pred súdom. Nikdy nepripravoval vraždu spoločníka E. E., nakoľko k tomu nemal žiadny dôvod; peniaze, ktoré vybral z firemného účtu spoločníkovi vrátil. Jediným dôvodom ich rozporov boli finančné prostriedky pričom nie je pravdou, že by v tom období užíval návykové látky alebo alkohol vo zvýšenej miere, čo ostatne bolo vyvrátené aj znaleckým posudkom (znalcami z odboru zdravotníctvo a psychiatria), ktorí nezistili pri jeho vyšetrení závislosť na užívaní omamných a psychotropných látok. Jeho osobnosť podľa výsledkov uvedeného vyšetrenia rovnako nevykazuje znaky disociálnosti a v minulosti nebol súdne trestaný. Znalci sa rovnako vyjadrili o pravdepodobnosti, že by sa mohol dopustiť skutku prípravy obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy v tom zmysle, že táto je nízka a nie je u neho prítomný abnormálny sklon ku skresľovaniu výpovede. Objektívne bolo preukázané, že sa nepokúsil spáchať násilný trestný čin aj keď je pravdou, že zbraň prechovával od marca 2018 až do 19. septembra 2018, k čomu sa priznal, ale v tomto čase preukázateľne nevykonával žiadne kroky, ktoré by bolo možné označiť za prípravu vraždy. Z

výpovede svedka E. vyplynulo, že mu obžalovaný vrátil všetky finančné prostriedky a rovnako vykonal všetky potrebné právne úkony smerujúce k prevodu obchodného podielu spoločníka dotknutej obchodnej spoločnosti. Už samotné schválenie prevodu obchodného podielu s uzavretou zmluvou o jeho prevode s úradne osvedčeným podpisom a odvolanie konateľa spoločnosti jej valným zhromaždením zakladá s tým spojené právne účinky, pričom zápis v obchodnom registri má už len deklaratórny účinok. K úspešnému zápisu prevodu obchodného podielu potom nedošlo len z toho dôvodu, že poškodený E. nepredložil splnomocnenej právnej zástupkyňi listinu - súhlas jeho rodičov so zriadením sídla spoločnosti na adrese rodičov; predmetné skutočnosti boli potvrdené aj doložením listinných dôkazov prostredníctvom JUDr. T.. Je preto absolútne nelogické, aby vyrovnal dlh proti spoločníkovi, previedol obchodný podiel v spoločnosti a ďalej pripravoval vraždu bývalého spoločníka E.; samotné tvrdenie svedka Q. o tom, že pred E. C. uviedol, že zbraň potrebuje na likvidáciu svojho spoločníka žiadnym spôsobom nemohol ovplyvniť a ide len o tvrdenie jednej osoby, ktorej ho mal poskytnúť E. C.; tento však uvedené poprel. Ak by aj obžalovaný T. D. C. hypoteticky pripustil existenciu akýchkoľvek problémov s E. v komunikácii so svedkom Q., nepreukazuje to zároveň aj to, že by úmyselne vykonával kroky smerujúce k usmrteniu E.. Navyiac svedok Q. v trestnej veci obžalovaného vypovedal až po jeho vzatí do väzby za inú trestnú činnosť, pričom voči jeho osobe prebieha v čase podania odvolania samostatné trestné stíhanie a jeho motiváciou je dosiahnuť výrazné zníženie trestu, čo preukazuje tá skutočnosť, že zbraň mal odovzdať E. C. v mesiaci marec 2018; o trestnej činnosti vypovedal až na jeseň toho roku, a to po jeho vzatí do väzby. Z toho dôvodu ide vo vzťahu k osobe svedka Q. o zjavne účelové a nepresvedčivé svedecké výpovede, pričom obžalovaný zdôraznil aj jeho predchádzajúce odsúdenia. Navyiac Špecializovaný trestný súd zjavne po hodnotení dôkazov nevychádzal zo zásadnej zásady trestného konania a sice, že skutočnosti spochybňujúce zistený skutkový stav musia byť zohľadnené a posúdené v prospech obžalovaného, čo platí najmä na vyslovené finančné a osobné nezhody, ktoré údajne mali byť motívom pre spáchanie skutku. Výkonaním dokazovaním bolo totiž preukázané, že finančné problémy medzi E. a obžalovaným T. D. C. boli vyriešené a dlh, ktorý mal obžalovaný voči poškodenému E. vyrovnal, čo ostatne poškodený potvrdil. Ostatné problémy obžalovaného spojené najmä s užívaním drog sa nepreukázali, čo skonštatovali znalci z odvetvia psychiatrie. Problémy sa vyriešili tým, že dobrovoľne zo spoločnosti odišiel a našiel si prácu v Bratislave, nakoľko nemal záujem spoločne s poškodeným podnikáť a nemal teda dôvod ani usmrtiť ho.

Obžalovaný dodal že čas, ktorý uplynul od vrátenia peňazí poškodenému vrátane podpísania dokumentov uvedených vyššie do doby, kedy došlo k zaisteniu zbrane bol dostatočne dlhý na to, aby obžalovaný vraždu aj dokonal, ak by ju skutočne vykonal chcel. Napriek tomu ju však držal po celý čas v Bratislave a nikdy ju neprepravoval okrem prípadu, keď ju chcel predať v Poľsku. Hneď potom zbraň previezol do Bratislavy nazad, kde predpokladal jej speňaženie. Poškodeného po vrátení peňazí a podpise tomu zodpovedajúcich dokumentov označených vyššie (potrebných pre prevod obchodného podielu) nekontaktoval a jeho osobu už ďalej nevyhľadával. Všetky tieto skutočnosti v konečnom dôsledku potvrdil aj E. (viď. str. 4 zápisnice z hlavného pojednávania pred Špecializovaným trestným súdom z 5. septembra 2019). Ten navyiac na otázku obhajoby uviedol, že dotknutá obchodná spoločnosť mala ročný obrat vo výške cca 30.000,00 Euro a všetky uvedené skutočnosti vylučujú, že by motívom vraždy mohli byť finančné, resp. osobné problémy.

Čo sa zostávajúcich konštatovaní Špecializovaného trestného súdu týka, k nim obžalovaný T. D. C. uviedol, že základným právom obvineného je odmietnuť vypovedať, čomu nie je inak ani v posudzovanom prípade a využitie tohto práva sa súdu potom nemôže javiť buď ako logické alebo nelogické tak, ako to v podstate uviedol v hodnotení zisteného skutkového stavu. V prípravnom konaní obžalovaný vypovedal, pričom uviedol podrobný priebeh skutkového deja, čo považoval za logické. Ďalej uvádzal skutočnosti tak, ako sa skutočne udiali; nemôže za to, že na hraniciach nie je kontrolný systém evidencie vozidiel a že na komunikáciu požadoval nevystopovateľnú internetovú doménu. Práve tieto skutočnosti pritom potvrdzujú, že od počiatku zbraňou disponoval pre účely jej predaja a kupujúceho našiel v Poľsku cez internet, za ktorým účelom používal ťažko identifikovateľné internetové pripojenie práve s poukazom na jeho vedomosť o nelegálnosti tak predmetu predaja, ako aj predaja samotného. Samopal chcel predať za 1.500,00 Euro a zarobil by teda na predaji sumu 500,00 Eur, čo nie je preňho zanedbateľná suma s poukazom na skutočnosť, že nemá vysoký príjem. Ak súd považuje

takéto vysvetlenie za nelogické a ak dodal, že sa jeho pobyt v Poľsku nepodarilo preukázať zastáva názor, že ak OČTK nedokáže overiť jeho obranu, nemožno ju potom automaticky označiť za nepravdivú a nepreukázateľnú. Nesúhlasí ani s argumentom Špecializovaného trestného súdu ohľadom nelogickosti ním predkladaného vysvetlenia o tom, že ak by skutočne chcel E. usmrtiť, použije tak vlastnú legálne držanú krátku strelnú zbraň. Je zároveň nelogické, aby sa nelegálne nadobudnutej dlhej strelnej zbrane okamžite zbavil a odstránil tak nebezpečenstvo vyplývajúce z jej držby, nakoľko chcel na jej predaji zarobiť. Rovnako nesúhlasil ani s motívom konania, ktorým mal podľa Špecializovaného trestného súdu byť vyhrážanie sa poškodenému s nadväzujúcim trestným stíhaním na OO PZ Poprad na základe podnetu obžalovaného a dlhodobé riešenie situácie ohľadom jeho spoluvlastníckeho podielu. Ak by totiž skutočne plánoval poškodeného usmrtiť, nepodával by podnet na jeho trestné stíhanie za trestný čin podvodu a neupozorňoval by tak na problémy v dotknutej obchodnej spoločnosti. K vyvráteniu problémov s financiami spoločnosti predsa došlo vyplatením peňazí poškodenému, čím došlo k zániku akéhokoľvek motívu obžalovaného usmrtiť poškodeného E.. Nebol rovnako zabezpečený žiadny dôkaz, ktorý by potvrdzoval jeho násilné správanie, resp. potvrdzoval násilné riešenie problémov obžalovaným v minulosti, čím poprel aj skutočnosti ním údajne prezentované pred svedkami T. a D., resp. to, že pred poškodeným spomínal bratranca z Ružomberka. Zároveň obžalovaný uzavrel, že nakoľko prípravu úkladnej vraždy poškodeného E. nikdy skutočne nepripravoval, nemohlo tak dôjsť k upusteniu od ďalšieho konania smerujúceho k spáchaniu dotknutého obzvlášť závažného zločinu, nakoľko toto nikdy neexistovalo a bolo motivované jedine predajom získanej dlhej strelnej zbrane tak, ako je uvedené vyššie.

Z týchto dôvodov odvolateľ T. D. C. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, na podklade odvolania podaného obžalovaným rozhodol tak, že zruší rozsudok Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-4T/9/2019 z 8. novembra 2019 a vec vráti Špecializovanému trestnému súdu na nové prerokovanie a rozhodnutie.

Obhajkyňa obžalovaného T. D. C. na verejnom zasadnutí, v mene svojho klienta, ktorý sa verejného zasadnutia nechcel zúčastniť, vzniesla námietku zaujatosti vo vzťahu ku všetkým členom senátu. Písomne podaná námietka zaujatosti bola na verejnom zasadnutí prečítaná a na základe jej obsahu, s odkazom na ustanovenia § 31 ods.3, ods.5 a § 32 ods.6 Trestného poriadku senát o nej nekonal.

Následne obhajkyňa žiadala prerušiť konanie a vec predložiť na vyriešenie prejudiciálnej otázky či senát, ktorý rozhodol rozsudkom 26. februára 2020 o vine a treste spoluobžalovaného jej klienta E. C., môže rozhodovať aj o odvolaní obžalovaného Bc. D. C.. Senát návrhu obhajkyne nevyhovel a to s poukazom na už ustálenú súdnu prax a spôsob rozhodovania v prípade vylúčenia spoluobžalovaného zo spoločného konania.

Obhajkyňa v rámci záverečného návrhu uviedla, že záverečný návrh neprednesie, pretože vina jej klienta bola vyhlásená už 26. februára 2020.

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhol odvolanie podané obžalovaným ako nedôvodné zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd odvolací preskúmal, na podklade odvolania, ktoré bolo podané oprávnenou osobou včas, v súlade s § 317 ods. 1 Trestného poriadku, zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo.

Preskúmaním predloženého spisového materiálu najvyšší súd zistil, že Špecializovaný trestný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Trestného poriadku, najmä zásady zákonného procesu - § 2 ods. 7 Trestného poriadku, práva na obhajobu - § 2 ods. 9 Trestného poriadku, náležitého zistenia skutkového stavu veci - § 2 ods. 10 Trestného poriadku, voľného hodnotenia dôkazov - § 2 ods. 12 Trestného poriadku i rovnosti strán (kontradiktórnosti) - § 2 ods. 14 Trestného poriadku. Súd prvého stupňa teda dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré

tento proces upravujú.

Špecializovaný trestný súd v konaní postupoval tak, aby bol náležite zistený skutkový stav vecí, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie (§ 2 ods. 10 Trestného poriadku). Starostlivo objasňoval okolnosti svedčiace proti obžalovanému ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech. Vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne (§ 2 ods. 12 Trestného poriadku). V odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti a prečo vzal za dokázané, a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a tiež akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Pokiaľ súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že by prípadne sám na základe svojho presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným, do úvahy prichádzajúcim, výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu chybu v zmysle zákonných ustanovení. V prejednávanej veci odvolací súd nezistil žiadne relevantné dôvody na to, aby zabezpečené a riadne vykonané dôkazy hodnotil s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom ako dôkazy hodnotil súd prvého stupňa.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia Špecializovaného trestného súdu najvyšší súd nemá žiadne pochybnosti o tom, že stíhaný skutok sa stal a že ho spáchal obžalovaný T. D. C.. V tomto smere Špecializovaný trestný súd vyčerpávajúco a presvedčivo v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlil na základe akých dôkazov a zistení z nich vyplývajúcich dospel k záveru o jeho vine. Na takomto základe potom Špecializovaný trestný súd vyvodil z dôkazov o podstate stíhaných trestných činov zistenia, ktoré sú správne.

Odvolací súd sa stotožnil s vyhodnotením dôkaznej situácie tak, ako to učinil súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku. Najvyšší súd opakuje, že súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní vyhodnotil vykonané dôkazy jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach, ako aj v celom ich súhrne logickým a zároveň aj presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktorému hodnoteniu z hľadiska pravidiel tak, ako sú uvedené v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku nemožno nič vytknúť. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa neodporuje základným princípom logického myslenia. Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa nemôže sama o sebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa. Tu najvyšší súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne právo strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/2008, II. ÚS 197/2007, II. ÚS 78/2005, V. ÚS 252/2004).

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie otázky, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, ktoré ostali sporné, alebo ktoré sú nevyhnuté na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, preskúmaného v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Napriek uvedenému odvolací súd ešte dodáva, že nosným a v podanom odvolaní bohato rozvíjaným argumentom obžalovaného je v podstate to, že spochybňuje hodnovernosť výpovede svedka E. Q., a to poukazujúc na jeho predchádzajúce odsúdenie z drogovej trestnej činnosti, resp. z nedovoleného ozbrojovania. Obsah jeho následnej výpovede svedčiacej proti obžalovanému je potom motivovaný získaním s tým spojených „benefitov“ existujúcich na podklade platnej a účinnej právnej úpravy.

Takto formulovanej argumentácii odvolateľa však podľa názoru odvolacieho súdu prisvedčiť nemožno.

Kľúčovou skutočnosťou vyplývajúcou z výpovede svedka Q. je jeho pred súdom prezentované konštatovanie (obsahovo v zhode so svojou skoršou výpoveďou z prípravného konania), že strelná zbraň mala byť použitá na likvidáciu spoločníka bratranca už právoplatne odsúdeného E. C., ktorý podniká v Poprade a so spoločníkom má nejaké problémy vo firme, ktoré sa týkajú úniku financií zo spoločnosti, ktorej je konateľom. Tento motív ozrejmil svedkovi E. C. vtedy, keď od neho požadoval zabezpečenie automatickej alebo poloautomatickej strelnej zbrane. Odsúdený E. C. potvrdil, že žiadal o zadováženie automatickej alebo poloautomatickej zbrane od Q. (napriek tomu, že poprel motív tejto žiadosti) a z vykonaného dokazovania je zrejmé, že obžalovaný T. C. a svedok Q. sa nepoznajú a nikdy sa nestretli. Samotný priebeh odovzdania zbrane je následne logicky preukazovaný z údajov GPS vo vzťahu k vozidlu R., ktoré mal v tom čase E. Q. zapožičané. Naostatok, svedok Q. vo vzťahu k tejto skutočnosti v podstate uviedol, že vtedy jazdil na vozidle R., ktoré mal z požičovne z Q., hoci používal aj predtým požičané vozidlo R.. Tieto skutočnosti potom viedli oba konajúce súdy k záveru, že výpoveď svedka Q. je potrebné hodnotiť ako vierohodnú, pretože s ňou korešpondujú aj iné v konaní produkované dôkazy.

Najvyšší súd zdôrazňuje tú skutočnosť, že zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyplýva, že nie je zákonom predpísané, akým spôsobom (akým dôkazom, resp. dôkazmi) musí byť určitá okolnosť dokázaná (pokiaľ ide o druh alebo počet potrebných dôkazov). Rozhodujúca je konkrétna dôkazná situácia. Žiadnym dôkazom teda nie je súd pri posudzovaní určitej skutkovej okolnosti viazaný, zároveň však žiaden zo zákonom súladných dôkazov nie je v tomto smere ako podklad pre rozhodnutie vylúčený. Na základe ktoréhokoľvek legálneho dôkazu môže byť uznaná vina v trestnom konaní (neplatí však, že na základe určitého dôkazu alebo dôkazov vina uznaná byť musí). V zásade teda neplatí ani téza, že na základe výpovede svedka, ktorý na predmetnej trestnej činnosti participoval a v kontexte trestnej veci obžalovaných je jeho účasť na skutku predmetom samostatného konania nemôže byť uznaná vina, resp. môže byť uznaná len vtedy, ak je ohľadom určitej okolnosti táto výpoveď potvrdená inými výpoveďami alebo inými dôkazmi. Je síce samozrejme nemožné vylúčiť aj takú eventualitu, že výpoveď takého svedka (pri jej voľnom hodnotení) môže byť (avšak naozaj len potenciálne) ovplyvnená snahou dosiahnuť vlastnú antirepresívnu výhodu. Na druhej strane, svedok v čase svojej výpovede (najmä keď je vypočutý už v prípravnom konaní) nevie, či a s akými dôkazmi bude táto výpoveď konfrontovaná. Jeho rozhodnutie „pomôcť si“ je teda realizovateľné práve v prípade, ak hovorí pravdu a naopak, rizikové pre prípad, že sa svedkom uvádzané okolnosti ukážu ako fiktívne, čo by jeho osobnú pozíciu mohlo skomplikovať. Oba tieto faktory sa vo sfére hodnotenia dôkazov stretávajú a je potrebné sa s nimi vyrovnáť v konkrétnom prípade, vzhľadom na jeho okolnosti.

Ako je tomu aj v analogicky nepochybne intenzitou silnejších procesných prostriedkov zadováženia svedeckej výpovede (či už prostredníctvom aplikácie procesnej možnosti dočasného odloženia vznesenia obvinenia a i.) je v tomto prípade výpoveď svedka Q. dôkazom nielen zákonným a procesne plne použiteľným, no najmä z pohľadu jeho obsahu významovo podliehajúcim, ako každý iný dôkaz voľnému hodnoteniu v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

Pokiaľ ide potom o samotné hodnotenie výpovede svedka Q., považuje aj odvolací súd za kľúčové, že v priebehu celého trestného konania tento vypovedal o podstatných okolnostiach skutku podrobne a bez rozporov, pričom jeho výpoveď podporuje celý rad ďalších dôkazov. V čase, keď podával trestné oznámenie v tejto veci, sa nachádzal vo väzbe za tú drogovú trestnú činnosť, z ktorej je teraz právoplatne odsúdený. Uvedené len znova zoslabuje argumentáciu obžalovaného, čo sa dôveryhodnosti výpovede svedka Q. týka, nakoľko s poukazom na skôr prezentované skutkové okolnosti je vylúčené, aby označený svedok vypovedal zištne a v úmysle úplne sa vyhnúť trestnému stíhaniu. Naostatok vo vzťahu k motivácii svedka Q. dosiahnuť v samostatne vedenom konaní pre jeho účasť na skutku obsiahnutom v obžalobe uloženie trestu v miernejšej výmere, môže najvyšší súd len primerane odkázať na argumentáciu podrobne uvedenú v predchádzajúcich odsekoch, pričom uzatvára, že by bližšie zaoberanie sa takto formulovanými hypotetickými námietkami obžalovaného týkajúcich sa možnosti ukladania trestu svedkovi Q. v takej či onakej výmere v tomto samostatne vedenom konaní bolo rýdzo špekulatívneho charakteru.

Obhajobným argumentom obžalovaného T. D. C., že si predmetnú dlhú strelnú zbraň zabezpečil pre účely jej ďalšieho predaja, neuveril ani odvolací súd. Tento úmysel obžalovaný T. D. C. prezentoval s odkazom na údajný predaj nestotožnenej osobe - štátnemu príslušníkovi Poľskej republiky tak, že sa jeho pravdivosť nedala žiadnym spôsobom preveriť a navyiac odvolací súd musí prisvedčiť aj argumentácii Špecializovaného trestného súdu o nelogičnosti takéhoto tvrdenia z hľadiska finančnej návratnosti, resp. inej ekonomickej výhody spojennej s takto uskutočneným nelegálnym predajom zbrane so skutočne zanedbateľným ziskom v nominálnej výške nepresahujúcej sumu 500,00 Eur. K obhajobnému tvrdeniu obžalovaného, čo sa prípadného usmrtenia poškodeného E. s legálne držanou krátkou zbraňou odvolací súd súhlasí s názorom Špecializovaného trestného súdu, ktoré v dostatočnej miere zdôraznil vo svojom rozhodnutí, že ani pre orgány činné v trestnom konaní niet jednoduchšej cesty objasniť spáchanie skutku a stotožniť jeho páchatela práve v prípadoch, ak tento iného usmrtil legálne držanou zbraňou, ktorá je vo vzťahu k jeho osobe v zmysle platnej a účinnej právnej úpravy správneho práva hmotného evidovaná tak, že identifikácia jej skutočného vlastníka disponujúceho krátkou strelnou zbraňou (pre účely ochrany majetku a osoby) je z časového i technického hľadiska otázkou niekoľkých jednoduchých úkonov, skôr formálneho charakteru. V konečnom dôsledku sa potom javí nezmyselným, aby s realizáciou obchodu v takto nápadne nevýhodnej hodnote jeho možnej návratnosti a rizikovosti súvisiacej s nelegálnou držbou dlhšej strelnej zbrane a streliva obžalovaný čakal 6 (šesť) mesiacov, pričom zbraň prechovával uzatvorenú v kufri tak, aby bola znemožnené jej nájdenie.

Vinu obžalovaného mal odvolací súd okrem iného preukázanú aj na základe výpovedí svedkov E., V., T. a D.. Poslední dvaja menovaní pritom výslovne uviedli, že s obžalovaným T. C. mali konflikt ohľadom dlhovania peňazí, pričom obžalovaný sa vyjadril, že ak mu nevyplatia peniaze, podpáli im autá, pričom v minulosti sa vyjadril pred oboma dotknutými svedkami na adresu určitej osoby, ktorá firme nezaplatila za výkon prác, že pôjde za bratrancom do Ružomberka a ten túto osobu zabije. Poškodený E. takisto jasne uviedol, že obžalovaný T. C. mu po tom, ako mu poškodený oznámil zamýšľaný odchod z firmy povedal, že nemá problém naňho vytiahnuť zbraň, pričom svedkyňa V. opísala ich fyzický konflikt, ktorého sa zúčastnila.

Na základe uvedeného je možné rezumovať, že usvedčujúca výpoveď svedka Q. nie je jediným dôkazom vedúcim k odsúdeniu odvolateľa, ale táto je v rozhodujúcej miere podporená ďalšími dôkazmi jednotlivo, ako aj v ich súhrne. Inak povedané, opisu skutku tak, ako bol tento konštatovaný vo výroku o vine pod bodom 1/ výrokovej časti rozsudku Špecializovaného trestného súdu je v ničím nenarušenej zhode s vyššie označenými skutočnosťami, ktoré vyplynuli z vykonaných svedeckých výpovedí. V tomto kontexte potom hodnovernosť svedka Q. nespochybňuje ani namietaný motív jeho výpovede a takto formulované námietky nepovažuje za relevantné ani odvolací súd.

Pokiaľ ide o samotný úmysel konania obžalovaného D. C. vo vzťahu k spáchaniu skutku označeného pod bodom I. rozsudku Špecializovaného trestného súdu, dospel aj odvolací súd k rovnakému záveru ako Špecializovaný trestný súd v rozsudku napadnutom odvolaním. Z obsahu predchádzajúcich odsekov je nepochybne namieste ustáliť, že obžalovaný konal v priamom úmysle iného úmyselne usmrtiť s vopred uváženou pohnútkou v štádiu zadováženia nástrojov na spáchanie skutku, ktorý je potrebné právne kvalifikovať ako obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 k § 144 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, pričom nedošlo ani k pokusu ani k dokonaniu skutku. Motív konania obžalovaného T. D. C. - ktorý mal priamy motív na takéto konanie, postačuje na v rozsudku formulovanú právnu kvalifikáciu konania obžalovaného.

Nemožno prisvedčiť odvolacej námietke obžalovaného týkajúcej sa zániku trestnosti prípravy na zločin, nakoľko takto formulovaná odvolacia argumentácia sa, zjednodušene povedané, pohybuje v rovine: „nakoľko uvedené konanie nemôže byť právne posúdené ako príprava obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy, nemožno hovoriť ani o upustení od ďalšieho konania smerujúceho k spáchaniu zločinu a odstránení škodlivého následku“. Časový odstup medzi zadovážením zbrane a vykonaním domovej prehliadky je obžalovaným mylne vykladaný v jeho prospech. V zhode so Špecializovaným trestným súdom aj najvyšší súd ako súd odvolací v tejto súvislosti uzatvára, že tento časový údaj nie je pre zánik

prípravy na zločin určujúci. Obžalovaný T. D. C. mal nepretržite zbraň v držbe a neurobil nič, aby odstránil nebezpečenstvo spojené s jej držbou, teda aby sa jej takým či onakým spôsobom zbavil.

Výrok o treste, ktorý bol obžalovanému uložený súdom I. stupňa považuje odvolací súd za zákonný a správny, čo sa týka jeho druhu i výmery. Právne úvahy Špecializovaného trestného súdu, týkajúce sa výroku o treste odňatia slobody vyjadrené na strane 27 až 30 rozsudku, si najvyšší súd osvojil, považuje ich za dostatočné, komplexné, presvedčivé. Najvyšší súd s odkazom na už vyššie uvedené, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa, v ďalšom len odkazuje na úvahy súdu prvého stupňa, ktoré majú oporu vo vykonanom dokazovaní a ďalšom obsahu spisu, pričom tieto si najvyšší súd v celom rozsahu osvojil.

V súlade s § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona postupoval súd pri zaradení obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia (nezistiac žiadne okolnosti svedčiace pre zaradenie obžalovaného do ústavu na výkon trestu s miernejším stupňom stráženia). Správne postupoval Špecializovaný trestný súd aj pri ukladaní ochranného dohľadu, nakoľko uvedené bolo s poukazom na 76 ods. 1 Trestného zákona obligatórnou súčasťou výroku o treste, nakoľko ho odsúdil za obzvlášť závažný zločin na nepodmienečný trest odňatia slobody.

So záverom Špecializovaného trestného súdu vo vzťahu k trvaniu uloženého ochranného dohľadu sa najvyšší súd takisto stotožnil ako s logicky správnym a majúcim základ v relevantných zákonných ustanoveniach (§ 78 ods.1). Špecializovaný trestný súd postupoval pri ukladaní ochranného dohľadu plne v súlade s účelom tohto inštitútu a to najmä s poukazom na spôsob a závažnosť spáchaného skutku.

Odvolací súd považuje za zákonný aj výrok o uloženom treste prepadnutia vecí. Úplným záverom len poznamenáva, že sa javí nadbytočným a formálne nesprávnym, ak Špecializovaný trestný súd uviedol explicitné znenie § 60 ods. 5 Trestného zákona teda, že vlastníkom prepadnutých vecí sa stáva štát. Uvedený dôsledok predstavuje skutočnosť priamo vyplývajúcu z hmotnoprávnej úpravy bez toho, aby o nej musel súd rozhodnúť priamo vo výrokovej časti odsudzujúceho rozsudku, konkrétne vo výroku o treste. Ide však samozrejme o pochybenie skôr štylisticko-technického charakteru bez toho, aby malo samo o sebe účinok na samotný trest a zákonnosť rozsudku napadnutého odvolaním.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.